

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 15 lipca 2015 r. *

Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Europejski rynek szkła samochodowego —
Publikacja decyzji stwierdzającej naruszenie art. 81 WE — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności
informacji, które Komisja zamierza opublikować — Obowiązek uzasadnienia — Poufność —
Tajemnica zawodowa — Program łagodzenia sankcji — Uzasadnione oczekiwania —
Równość traktowania

W sprawie T-465/12

AGC Glass Europe SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia),

AGC Automotive Europe SA, z siedzibą w Fleurus (Belgia),

AGC France SAS, z siedzibą w Boussois (Francja),

AGC Flat Glass Italia Srl, z siedzibą w Cuneo (Włochy),

AGC Glass UK Ltd, z siedzibą w Northampton (Zjednoczone Królestwo),

AGC Glass Germany GmbH, z siedzibą w Wegberg (Niemcy),

reprezentowane przez L. Garzanitiego, J. Blockxa, P. Niggemanna, A. Burckett St Laurent, adwokatów,
oraz przez S. Ryana, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez M. Kellerbauera, G. Meessena oraz P. Van Nuffela,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2012) 5719 final z dnia 6 sierpnia 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o zachowanie poufności informacji złożonego przez AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd i AGC Glass Germany GmbH na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe),

* Język postępowania: angielski.

SĄD (trzecia izba),

w składzie: S. Papasavvas, prezes, N.J. Forwood (sprawozdawca), i E. Bieliūnas, sędziowie,

sekretarz: L. Grzegorzcyk, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 marca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok¹

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 12 listopada 2008 r. Komisja Wspólnot Europejskich wydała decyzję C(2008) 6815 wersja ostateczna dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG skierowaną do licznych producentów szkła samochodowego, w tym do skarżących: AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd i AGC Glass Germany GmbH (sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe) (zwaną dalej „decyzją w sprawie szkła samochodowego”).
- 2 Komisja ustaliła w szczególności, że adresaci decyzji w sprawie szkła samochodowego naruszyli art. 81 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), uczestnicząc w różnych okresach między marcem 1998 r. a marcem 2003 r. w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk antykonkurencyjnych w sektorze szkła samochodowego w EOG.
- 3 Zgodnie z decyzją w sprawie szkła samochodowego miało miejsce jednolite i ciągłe naruszenie polegające na uzgodnionym podziale umów dotyczących dostaw szyb samochodowych lub kompletów szyb, obejmujących zasadniczo szybę przednią, szybę tylną oraz szyby boczne, głównym producentom samochodów w EOG. Według Komisji uzgodnienie to miało formę koordynacji polityk cenowych oraz strategii dostaw dla klientów celem utrzymania ogólnej stabilności pozycji stron uczestniczących w kartelu na omawianym rynku. Stabilność tę zamierzano uzyskać w szczególności poprzez mechanizmy korygujące wdrażane, gdy uzgodnienia nie prowadziły do osiągnięcia spodziewanych wyników.
- 4 Pismem z dnia 25 marca 2009 r. dyrekcja generalna Komisji ds. konkurencji (zwana dalej „DG ds. konkurencji”) powiadomiła skarżące w szczególności o swoim zamiarze opublikowania, zgodnie z art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), jawnej wersji decyzji w sprawie szkła samochodowego na swojej stronie internetowej w autentycznych językach postępowania, mianowicie w języku angielskim, francuskim i niderlandzkim. Ponadto DG ds. konkurencji wezwała skarżące do wskazania ewentualnych poufnych lub stanowiących tajemnicę handlową informacji oraz do uzasadnienia ich oceny w tym względzie.
- 5 W następstwie wymiany korespondencji ze skarżącymi DG ds. konkurencji wydała w grudniu 2011 r. jawną wersję decyzji w sprawie szkła samochodowego w celu opublikowania jej na stronie internetowej Komisji. Ze wspomnianej korespondencji wynika, że DG ds. konkurencji nie uwzględniła wniosków skarżących mających na celu utajnienie informacji zawartych w 246 motywach i 122 przypisach decyzji w sprawie szkła samochodowego.

1 — Poniżej zostały zaprezentowane jedynie te punkty niniejszego wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną. Jeżeli chodzi o punkty pominięte, należy odesłać do wyroku Sądu z dnia 15 lipca 2015, Pilkington Group/Komisja (T-462/12).

- 6 Według DG ds. konkurencji informacje te mogą zostać podzielone na trzy kategorie. Pierwsza kategoria zawiera nazwy klientów i opis odnośnych produktów, jak również wszelkie informacje pozwalające na zidentyfikowanie klienta (zwane dalej „informacjami kategorii I”). Druga kategoria określa ilości dostarczanych części, przydział kwot na każdego producenta samochodowego, porozumienia w sprawie cen, ich obliczanie i ich zmiany oraz wreszcie liczby i procenty związane z podziałem klientów pomiędzy członków kartelu (zwane dalej „informacjami kategorii II”). Trzecia kategoria zawiera informacje o wyłącznie administracyjnym charakterze polegające na odesłaniach do dokumentów w aktach sprawy (zwane dalej „informacjami kategorii III”).
- 7 W dniu 20 stycznia 2012 r. skarżące zwróciły się do urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, zgodnie z art. 9 decyzji Komisji 2001/462/WE, EWWiS z dnia 23 maja 2001 r. w sprawie zakresu uprawnień funkcjonariuszy ds. przesłuchań w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 162, s. 21), sprzeciwiając się publikacji informacji kategorii I i II, jak również publikacji części zdania zawartego w motywie 726 decyzji w sprawie szkła samochodowego. W piśmie z dnia 21 maja 2012 r. skarżące wycofały swój wniosek w odniesieniu do informacji kategorii II.

Zaskarżona decyzja

- 8 Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające zajął stanowisko w przedmiocie wniosku skarżących w decyzji Komisji C(2012) 5719 final z dnia 6 sierpnia 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o zachowanie poufności informacji złożonego przez skarżące, wydanej na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 9 Tytułem rozważań wstępnych urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające wyjaśnił w pierwszej kolejności, że obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17, zwane dalej „komunikatem w sprawie współpracy z 2006 r.”) nie prowadziło do powstania po stronie skarżących uzasadnionych oczekiwań uniemożliwiających Komisji opublikowanie informacji niepodlegających tajemnicy zawodowej Ponadto interes skarżących w tym, aby szczegóły ich zachowania nieobjęte tajemnicą zawodową nie zostały ujawnione, nie zasługuje na żadną szczególną ochronę. Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie jest zresztą uprawniony do zajęcia stanowiska w kwestii możliwości opublikowania informacji jawnych ani w kwestii naruszeń wynikających z ogólnej polityki Komisji w tym względzie (motywy 12–14 i 19 zaskarżonej decyzji).
- 10 W drugiej kolejności urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające oddalił argument, zgodnie z którym Komisja jest związana swoją wcześniejszą praktyką dotyczącą zakresu publikacji. Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające przypomniał poza tym, że planowana publikacja nie obejmowała źródeł oświadczeń o współpracy, ani innych dokumentów przedłożonych w tych ramach, i jednocześnie podkreślił, że nie jest on kompetentny do zajęcia stanowiska w kwestii zakresu planowanej publikacji w świetle zasady równego traktowania, zważywszy na okoliczność, że skarżące wnoszą o złagodzenie sankcji (motywy 16–18 zaskarżonej decyzji).
- 11 Z motywu 21 zaskarżonej decyzji wynika, że opiera się ona zasadniczo na badaniu dwóch argumentów przedstawionych przez skarżące. Pierwszy argument, zbadany w motywach 22–35 zaskarżonej decyzji, dotyczy poufnego charakteru spornych informacji jako takich, a drugi argument, zbadany w motywach 36–45 zaskarżonej decyzji, dotyczy ochrony tożsamości osób fizycznych.
- 12 Co się tyczy pierwszego argumentu, urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uznał po pierwsze, że informacje kategorii I dotyczące nazw klientów i opisu odnośnych produktów były ze swej natury i ze względu na specyfikę rynku szkła samochodowego znane osobom innym niż skarżące,

po drugie miały one charakter historyczny, a po trzecie dotyczyły one istoty samego naruszenia, zaś ich ujawnienie było ponadto podyktowane interesami osób poszkodowanych (motywy 24–29 zaskarżonej decyzji). Co więcej w zakresie, w jakim skarżące przedstawiły szczegółowe argumenty mające na celu wykazanie poufności charakteru tych informacji pomimo ich ogólnych cech, takich jak cechy opisane powyżej, urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające stwierdził, po przeprowadzeniu analizy uwzględniającej trzy kumulatywne przesłanki, że informacje kategorii I nie dotyczą tajemnicy zawodowej (motyw 30 ostatnie zdanie–motyw 35 zaskarżonej decyzji).

- 13 W odniesieniu do drugiego argumentu urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające oparł się na art. 5 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1) oraz zgodził się na zachowanie poufności informacji zawartych w motywach 115, 128, 132, 252 i 562, jak również w przypisie 282 decyzji w sprawie szkła samochodowego (motywy 36–45 i art. 2 zaskarżonej decyzji).
- 14 Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające zgodził się również na zachowanie poufności w odniesieniu do części zdania zawartego w motywie 726 decyzji w sprawie szkła samochodowego (motywy 8 i art. 1 zaskarżonej decyzji).
- 15 Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające oddalił wniosek skarżących w pozostałym zakresie (art. 3 zaskarżonej decyzji).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 października 2012 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 17 W postanowieniu z dnia 27 listopada 2013 r. prezes trzeciej izby Sądu oddalił wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji złożone przez czterech ubezpieczycieli działających w sektorze szkła samochodowego.
- 18 Skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania;
 - nakazanie wszelkich innych stosownych środków.
- 19 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

- 20 Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów opartych kolejno na:
- naruszeniu art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 275, s. 29);

- naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;
- naruszeniu zasady równego traktowania i obowiązku uzasadnienia;
- naruszeniu zasady dobrej administracji;
- naruszeniu przepisów dotyczących publicznego dostępu do dokumentów instytucji Unii;
- naruszeniu przepisów dotyczących ochrony tajemnicy zawodowej.

21 W pierwszej kolejności należy zbadać zarzut szósty.

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu przepisów dotyczących ochrony tajemnicy zawodowej [...]

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 8 decyzji 2011/695

- 55 Skarżące twierdzą, że odmawiając w motywach 14, 17 i 19 zaskarżonej decyzji zbadania kwestii, czy planowana publikacja była zgodna z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie skorzystał z uprawnienia, które przysługuje mu na podstawie art. 8 decyzji 2011/695. W każdym razie ze względu na to, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające wyraźnie zaprzeczył, że przysługuje mu takie uprawnienie, zaskarżona decyzja obarczona jest brakiem uzasadnienia w odniesieniu do tych zasad.
- 56 Należy zaznaczyć w tym względzie przede wszystkim, że – jak wynika to z analizy przeprowadzonej w ramach zarzutu szóstego – zaskarżona decyzja nie jest niezgodna z prawem, jeśli chodzi o ocenę dotyczącą poufnego charakteru spornych informacji.
- 57 Następnie z motywów 14, 17 i 19 zaskarżonej decyzji wynika, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające wyróżnił argumenty skarżących oparte na poufnym charakterze spornych informacji, z jednej strony, i argumenty oparte na naruszeniu zasad, które nie są związane z tajemnicą zawodową, takich jak zasada równego traktowania i zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, z drugiej strony.
- 58 W tym względzie urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające słusznie stwierdził w motywie 14 zaskarżonej decyzji, że wspomniane argumenty dotyczyły z definicji informacji, które mogły zostać opublikowane, z uwzględnieniem ograniczeń, które nakładają na Komisję art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 oraz art. 8 decyzji 2011/695, mianowicie chodziło o informacje, które jako takie nie były objęte tajemnicą zawodową. Należy przypomnieć, że jak wynika z art. 8 ust. 1 decyzji 2011/695, postępowanie mogące prowadzić do udziału urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające zostaje wszczęte, „[j]eżeli Komisja zamierza ujawnić informacje, które mogą stanowić tajemnicę handlową lub innego rodzaju informację poufną”. W tym kontekście urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające słusznie też położył nacisk na zakres uznania, który przysługuje Komisji, gdy instytucja ta określa te jawne informacje, które mogą być przedmiotem publikacji.
- 59 Należy ponadto podkreślić, że – jak wynika z art. 8 ust. 2 decyzji 2011/695 – urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające musi określić w swojej decyzji termin, po upływie którego sporne informacje uznane za jawne zostaną ujawnione, przy czym termin ten nie może być krótszy niż jeden tydzień. Z przepisu tego wynika, że interwencja urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające polega na stosowaniu przepisów chroniących przedsiębiorstwa ze względu na poufny charakter odnośnych informacji. Publikacja przez DG ds. konkurencji informacji objętych tajemnicą zawodową niweczy bowiem ostatecznie szczególną ochronę przyznaną informacjom tego rodzaju. Interwencja urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające ma więc na celu zapewnienie dodatkowego etapu kontroli dokonywanej przez organ niezależny od DG ds. konkurencji. Organ ten

jest ponadto zobowiązany odłożyć moment wejścia w życie swojej decyzji, zapewniając w ten sposób jednostronnemu przedsiębiorstwu możliwość zwrócenia się do sądu orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych celem uzyskania zawieszenia wykonania pod odpowiednimi warunkami. W związku z tym należy dokonać rozróżnienia pomiędzy stosowaniem przepisów prawnych dotyczących poufności informacji jako takich, z jednej strony, a przepisów prawnych powołanych w celu zapewnienia poufności informacji niezależnie od tego, czy z natury są one poufne, z drugiej strony. W tym względzie, jak podnosi Komisja, zakładając, że publikacja informacji, która nie jest objęta tajemnicą zawodową, może stanowić naruszenie przepisu objętego drugą z opisanych powyżej dwóch kategorii, okoliczność ta nie sprawia, że ochrona zapewniona przez przepisy dotyczące omawianej tajemnicy jest iluzoryczna. Takie naruszenie – przy założeniu, że zostanie wykazane – może stanowić podstawę do podjęcia odpowiednich środków naprawczych, takich jak powództwo o odszkodowanie, jeśli przesłanki dotyczące powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii zostaną spełnione. W konsekwencji analiza istoty argumentów objętych tą kategorią przepisów znajduje się poza celami, do osiągnięcia których zmierza w ramach swoich uprawnień urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające, działający na podstawie art. 8 decyzji 2011/695 (wyrok z dnia 28 stycznia 2015 r., Evonik Degussa/Komisja, T-341/12, Rec, EU:T:2015:51, pkt 43), w związku z czym oceny zawarte w motywach 14, 17 i 19 nie są niezgodne z prawem.

- 60 W każdym razie urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające podkreślił wreszcie w motywach 12, 13 i 16 zaskarżonej decyzji, że skarżące nie mogą powoływać się na uzasadnione oczekiwania lub na inny uzasadniony interes uniemożliwiający Komisji publikację jawnych informacji, nawet jeśli owe informacje nie są objęte w istocie decyzją stwierdzającą naruszenie. Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające przypomniał ponadto w motywie 18 zaskarżonej decyzji, że Komisja zgodziła się usunąć wszelkie odniesienia pozwalające na zidentyfikowanie źródła oświadczeń dokonanych w ramach postępowania w sprawie łagodzenia sankcji lub dokumentów złożonych w ramach tego postępowania celem należytego uwzględnienia roli skarżących jako przedsiębiorstw, które podjęły współpracę. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające dokonał oceny argumentów opartych na naruszeniu zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, w związku z czym zaskarżona decyzja nie jest w żadnym razie dotknięta brakiem uzasadnienia.
- 61 W konsekwencji zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego, opartych na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady równego traktowania i obowiązku uzasadnienia

- 62 Skarżące twierdzą, że komunikaty w sprawie współpracy z 2002 r. i z 2006 r. zawierają przewidywania rodzące po stronie każdego przedsiębiorstwa objętego zakresem ich stosowania uzasadnione oczekiwania co do tego, że informacje dostarczone dobrowolnie pozostaną poufne w zakresie, w jakim jest to możliwe, nawet na etapie publikacji decyzji Komisji. Ponadto wspomniane komunikaty udzielają konkretnych zapewnień co do tego, że publikacja informacji będzie miała ten skutek, że współpracujące przedsiębiorstwa, takie jak skarżące, będą mniej narażone na powództwa cywilnoprawne niż przedsiębiorstwa, które nie współpracowały. Te uzasadnione oczekiwania, które opierają się również na art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, obejmują nie tylko dokumenty przekazane w ramach postępowania w sprawie łagodzenia sankcji, ale również informacje w nich zawarte. Tymczasem zaskarżona decyzja zezwala na opublikowanie tożsamości klientów skarżących, czyli informacji dostarczonych Komisji w ramach programu łagodzenia sankcji. Takie opublikowanie, które nie jest konieczne dla celów stosowania art. 101 TFUE, narusza tym samym uzasadnione oczekiwania skarżących oraz stawia je w mniej korzystnej sytuacji w porównaniu z przedsiębiorstwami, które nie współpracowały. Stanowi to naruszenie przepisów dotyczących ochrony tajemnicy zawodowej.

- 63 Skarżące twierdzą też, że będąc jedynymi przedsiębiorstwami wnoszącymi o złagodzenie sankcji, znajdują się one w sytuacji odmiennej od sytuacji pozostałych adresatów decyzji w sprawie szkła samochodowego. Natomiast zaskarżona decyzja pozwala Komisji przyjąć niezmiennie podejście wobec wszystkich adresatów decyzji w sprawie szkła samochodowego w kwestii publikacji tożsamości odnośnych klientów. Ów fakt szkodzi w nieproporcjonalny sposób skarżącym, ponieważ odniesienia do producentów samochodów objętych kartelem dotyczą w większości przypadków ich własnych klientów. Okoliczności te prowadzą również do naruszenia tajemnicy zawodowej, zaś oceny dokonane przez urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające są ponadto ewidentnie błędne oraz pozbawione uzasadnienia.
- 64 Argumenty te nie mogą zostać uwzględnione.
- 65 Na wstępie należy zaznaczyć, że rozważania zaprezentowane w pkt 59 powyżej pozostają bez uszczerbku dla właściwości sądu Unii przy orzekaniu o zarzutach opartych na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań lub zasady równego traktowania.
- 66 W pierwszej kolejności komunikaty w sprawie współpracy z 2002 r. i z 2006 r. nie zawierają w tym względzie żadnego przepisu popierającego argumentację skarżących. W szczególności z pkt 3–7 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., jak również z pkt 3–5 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. wynika, że jedynym celem tych komunikatów jest ustalenie warunków, w których przedsiębiorstwa mogą uzyskać albo zwolnienie z grzywien, albo zmniejszenie ich wysokości. Jak stwierdziła Komisja, wspomniane komunikaty nie przewidują żadnej innej korzyści, którą przedsiębiorstwo mogłoby uzyskać w zamian za swą współpracę. Przepisy zawarte w pkt 8–27 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz w pkt 8–30 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. dotyczą wyłącznie wysokości grzywien.
- 67 To ustalenie znajduje wyraźne potwierdzenie w pkt 31 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz w pkt 39 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. Zgodnie z brzmieniem tych punktów, które są identyczne, fakt, iż przedsiębiorstwu przyznano zwolnienie z grzywiny lub zmniejszono nałożoną na nie grzywnę, nie może chronić tego przedsiębiorstwa przed cywilnoprawnymi konsekwencjami jego uczestnictwa w naruszeniu art. 101 TFUE.
- 68 Prawdą jest, że zgodnie z pkt 6 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. „[p]otencjalni wnioskodawcy ubiegający się o łagodzenie sankcji mogliby być zniechęceni do współpracy z Komisją w ramach niniejszego obwieszczenia [komunikatu], jeżeli współpraca taka mogłaby pogorszyć ich pozycję w postępowaniu cywilnoprawnym w porównaniu z przedsiębiorstwami, które nie podjęły współpracy”.
- 69 Zdanie to należy jednak odczytywać w jego kontekście, a w szczególności w świetle poprzednich zdań, w myśl których:
- „Oprócz składania wcześniej istniejących dokumentów, przedsiębiorstwa mogą przekazać Komisji dobrowolny opis swojej wiedzy o kartelu i swojego w nim udziału, specjalnie sporządzony w celu przekazania go w ramach tego programu łagodzenia sankcji. Inicjatywy takie okazały się pożyteczne dla skutecznego dochodzenia i likwidacji naruszeń kartelowych i nie powinno się do nich zniechęcać poprzez nakazy ujawnienia informacji wydawane w sprawach cywilnoprawnych”.
- 70 W związku z tym zdanie przytoczone w pkt 68 powyżej oznacza, że przedsiębiorstwo nie powinno znaleźć się w niekorzystnej sytuacji w ramach postępowań cywilnoprawnych wszczętych ewentualnie przeciwko niemu wyłącznie ze względu na fakt, iż dobrowolnie złożyło do Komisji pisemne oświadczenie o współpracy, które może być przedmiotem decyzji nakazującej ujawnienie dokumentów. To właśnie w ramach takiej chęci zapewnienia szczególnej ochrony oświadczeń o współpracy Komisja związała się w pkt 31–35 komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r. szczególnymi przepisami regulującymi zasady sporządzania tych oświadczeń, dostęp do nich i ich wykorzystanie. Jednakże

przepisy te dotyczą wyłącznie dokumentów oraz oświadczeń, pisemnych lub utrwalonych w innej formie, otrzymanych zgodnie z komunikatami w sprawie współpracy z 2002 r. lub z 2006 r., a których ujawnienie jest zasadniczo uznawane przez Komisję za naruszenie ochrony celów kontroli i dochodzenia w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, jak wynika z pkt 32 i 40 wspomnianych komunikatów. Tak więc ani celem tych przepisów, ani ich skutkiem nie jest uniemożliwienie publikacji przez Komisję, w jej decyzji kończącej postępowanie administracyjne, informacji dotyczących opisu naruszenia, które zostały jej przedłożone w ramach programu łagodzenia sankcji, i nie tworzą one w tym względzie uzasadnionych oczekiwań.

- 71 Zatem taka publikacja, dokonana na podstawie art. 30 rozporządzenia nr 1/2003 oraz – jak wynika to z badania zarzutu szóstego – z poszanowaniem tajemnicy zawodowej, nie stoi na przeszkodzie uzasadnionym oczekiwaniom, na które mogą powołać się skarżące na podstawie komunikatów w sprawie współpracy z 2002 r. i z 2006 r. i które dotyczą obliczania wysokości grzywny i sposobu traktowania dokumentów oraz oświadczeń, o które w szczególności chodzi.
- 72 Odpowiednio z powodów przedstawionych w pkt 29 powyżej art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczy dostępu do dokumentów składających się na akta dochodzenia z wyjątkiem decyzji, którą Komisja wydaje na zakończenie postępowania administracyjnego, a której treść określona jest na podstawie art. 30 rozporządzenia nr 1/2003. Artykuł 4 rozporządzenia nr 1049/2001 nie może zatem tworzyć uzasadnionych oczekiwań po stronie skarżących co do treści jawnej wersji decyzji w sprawie szkła samochodowego.
- 73 W drugiej kolejności, jak stwierdziła Komisja, komunikaty w sprawie współpracy z 2002 r. i z 2006 r. mają na celu wdrożenie polityki różnicującej adresatów decyzji stwierdzającej naruszenie art. 101 TFUE w zależności od stopnia współpracy każdego z nich i jedynie w odniesieniu do wysokości grzywny. Ponieważ w świetle wcześniejszej analizy omawiane komunikaty nie mają na celu wywarcia wpływu na cywilnoprawne konsekwencje uczestnictwa w naruszeniu przedsiębiorstw wnioskujących o złagodzenie sankcji, argument skarżących, zgodnie z którym znajdują się one w świetle tych konsekwencji w sytuacji odmiennej od sytuacji, w której znajdują się inni adresaci decyzji w sprawie szkła samochodowego, z tego powodu że złożyły wniosek o złagodzenie sankcji (zob. powyżej pkt 63), nie zasługuje na uwzględnienie. W konsekwencji oprócz tego, że argument, zgodnie z którym Komisja powinna była dostosować podlegające publikacji odniesienia dotyczące klientów każdego z adresatów decyzji w sprawie szkła samochodowego do stopnia współpracy każdego z nich, jest nierealny, oparty jest on na błędnym założeniu. Jak przypominał urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające w motywie 18 zaskarżonej decyzji, zważywszy na fakt, że Komisja zgodziła się usunąć wszelkie odniesienia pozwalające na identyfikację źródła informacji dotyczących każdej okoliczności faktycznej, na której opiera się decyzja w sprawie szkła samochodowego, nie może tu być w żadnym razie mowy o naruszeniu zasady równego traktowania lub obowiązku uzasadnienia.
- 74 Należy więc oddalić zarzuty drugi i trzeci.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu zasady dobrej administracji [...]

W przedmiocie zarzutu piątego, opartego na naruszeniu przepisów dotyczących publicznego dostępu do dokumentów instytucji [...]

W przedmiocie kosztów [...]

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd i AGC Glass Germany GmbH zostają obciążone kosztami postępowania.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 lipca 2015 r.

Podpisy